

Kraków, 15.10.2022 r.

UNIwersytet warszawski
WYDZIAŁ POLONISTYKI
wpłynęło dnia 8.11.2022r

Recenzja

poprawionej rozprawy doktorskiej mgr. Viacheslava Cherneva
pt. *Funkcje syntaktyczne form czasownikowych w baszkirskich tekstach literackich*
(na podstawie powieści *Mostaya Kärima*)
napisanej pod kierunkiem dr. hab. Jerzego Tulisowa i dr. Kamili Stanek

Uwaga wstępna

Niniejsza recenzja stanowi uzupełnienie recenzji rozprawy doktorskiej datowanej na rok 2020 (dalej: „wersja 2020”). Powtórzono zalety rozprawy w wersji 2020 oraz oceniono zmiany, które zostały wprowadzone w wersji datowanej na rok 2022 (dalej: „wersja 2022”). Generalnie należy stwierdzić, że zmiany dokonane w wersji 2022 są znaczne.

Za wersją mojej recenzji wersji rozprawy z roku 2020 chciałabym krótko przytoczyć zalety obu wersji rozpraw. Wciąż aktualnym problemem we współczesnej turkologii są niedostateczne dane, które umożliwiłyby szczegółowe i wieloaspektowe badania nad mniej poznanymi językami turkijskimi oraz wykorzystanie wniosków płynących z takich analiz do dalszych badań, zwłaszcza do badań porównawczych. Niedostępność tych danych wynika zarówno z faktu niedostatecznego zbadania niektórych języków, jak również utrudnionego odbioru publikacji naukowych pisanych nie w językach konferencyjnych a w językach narodowych. Przykładem takiej publikacji jest cytowana w rozprawie mgr. Cherneva publikacja Zäynullina (~ Zajnullina) wydana w Ufie w języku baszkirskim. Dla przygotowania analizy będącej tematem rozprawy Doktorant posłużył się bardzo bogatym materiałem leksykalnym wyekscerpowanym z nie tłumaczonych na język polski utworów literackich baszkirskiego pisarza M. Kärima. Chciałabym podkreślić, że przygotowanie materiału dla naukowej analizy, przetłumaczenie, usystematyzowanie oraz krytyczna ocena było z pewnością niezwykle czasochłonne i wymagało od Doktoranta doskonałej znajomości języka baszkirskiego oraz ogólnej wiedzy turkologicznej. W swojej rozprawie Doktorant nie tylko dokonał postawionej sobie za cel analizy, ale również udostępnił materiał leksykalny dla innych badań.

Zasadniczym celem rozprawy mgr. V. Cherneva jest sformułowana w tytule analiza „funkcji syntaktycznych form czasownikowych” w języku baszkirskim. Rozprawę należy uznać za „oryginalne rozwiązanie problemu naukowego” zgodnie z wymogami punktu 2 artykułu 187 *Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz.U. 2018 poz. 1668). W części C, będącej zasadniczą częścią rozprawy (str. 86-269 w wersji 2022), Doktorant przedstawił funkcje składniowe form czasownika baszkirskiego. Funkcje te zostały zilustrowane dostatecznymi przykładami językowymi. Poszczególne formy zostały poddane analizie morfologicznej oraz przetłumaczone na język polski. Dla przygotowania rozprawy Doktorant posłużył się bogatą bibliografią (ponad sto pozycji), wykorzystując publikacje naukowe nie tylko badaczy rosyjskich, ale również uznanych europejskich turkologów i językoznawców.

Przedstawiona do oceny poprawiona wersja rozprawy doktorskiej z roku 2022 liczy 315 stron i jest obszerniejsza od wersji z roku 2020 o sto stron. Przyczynę różnicy w wielkości obu wersji wyjaśniam w dalszej części recenzji.

W zasadniczej części wersja rozprawy doktorskiej z roku 2022 obejmuje: 1. „Wstęp” (str. 10-13); nienumerowaną część zatytułowaną „Przyjęte skróty, zasady transliteracji, konwencja terminologiczna” (str. 15-31); „Część A. Morfologia czasownika baszkirskiego w świetle aktualnych poglądów” (str. 32-50), z uwagą autorki tych słów, że trudno poglądy autorów gramatyk języka baszkirskiego z lat 1948, 1964 oraz 1981 uznać za „aktualne”; „Część B. Klasyfikacja form czasownikowych, występujących w języku baszkirskim”¹ (str. 51-85); „Część C. Funkcje syntaktyczne poszczególnych form czasownikowych w utworach Mostaya Kärima” (str. 86-269); „Zakończenie” (str. 270-271); „Bibliografię” (str. 272-285); „Indeks terminów” (str. 286-289); „Aneksy” (str. 290-313) oraz streszczenie pracy w języku angielskim (str. 314-315).

W ocenie struktury wersji rozprawy z 2020 r. moje zastrzeżenia wzbudzał przede wszystkim jej „Wstęp”. Doktorant nie skupił się wówczas na omówieniu postawionych sobie celów, uzasadnieniu wyboru tematu, charakterystyki i sposobu wykorzystania materiałów i źródeł oraz innych uwagach formalnych. Poświęcił natomiast wiele miejsca pobieżnym i miejscami błędnym uwagom dotyczącym zagadnień niezwiązanych bezpośrednio z tematem rozprawy, jak na przykład danym demograficznym dotyczącym Baszkirów, „historii badań nad językiem baszkirskim” czy „ogólnej ocenie dorobku baszkirologii”. W wersji z roku 2022

---

¹ Interpunkcja oryginalna, M.P.

„Wstęp” został zmieniony i tym samym spełnia wymogi standardowo stawiane tej części rozprawy. Doktorant wprawdzie nie zrezygnował całkowicie z treści, które – w opinii recenzentki – nadal wykraczają poza zakres rozprawy i, z konieczności, musiały zostać potraktowane pobieżnie i skrótowo, ale tym razem umieścił je w części „Aneksy”, uzasadniając swoją decyzję tym, że „[...] w Polsce kultura i literatura baszkirska jest praktycznie nieznana” (str. 14). W odpowiedzi na mój zarzut w stosunku do tezy wyrażonej we „Wstępie” w wersji 2020, że „[...] jak wiadomo – języki tureckie zostały opisane dość dobrze”, i poparcie jej przypisie nr 12, str. 12 jedynie trzema publikacjami dotyczącymi wybranych przez siebie, nie wiadomo według jakich kryteriów, języków turkijskich (krymskotatarskiego, tureckiego i kumyckiego) – Doktorant w wersji 2022 zrezygnował z tej tezy.

Kolejne zarzuty stawiane przeze mnie wersji 2020 dotyczyły treści zawartych we fragmencie zatytułowanym „Przyjęte skróty i zasady pisowni”, gdzie Doktorant zaprezentował zastosowany w rozprawie sposób „transliteracji” zmodyfikowanej cyrylicy baszkirskiej i cyrylicy rosyjskiej na łacinkę. W wersji 2022 (str. 15-21) Doktorant pozostaje przy stosowaniu odrębnej „transliteracji” dla cyrylicy stosowanej dla języka rosyjskiego, odrębnej dla zmodyfikowanej cyrylicy stosowanej dla języka baszkirskiego. Sprawiedliwie trzeba przyznać, że zasady tej skomplikowanej „transliteracji” Doktorant opisał bardzo szczegółowo (str. 15-22). Posługiwanie się w opisie terminem „transliteracja” i jednocześnie dopuszczanie możliwości transliteracji jednej litery zapisanej w cyrylicy na różne litery łacinki (cyr. „в” – łac. „w” i „v”, cyr. „е” – łac. „e”, „ye”) oraz trzech odpowiedników w cyrylicy („в”, „у”, „ү”) dla jednej litery w łacinie („w”), wbrew podstawowej zasadzie transliteracji jaką jest jednoznaczność zapisu, uważałam w recenzji wersji 2020 za błąd, uważam tak nadal. Sposoby transliteracji nazwiska „Зәйнуллин” jako „Zäynullin” oraz „Zajnullin”, zostały przez Doktoranta objaśnione (ta druga wersja jest spolszczoną wersją nazwiska), transliteracja nazwiska „Кәрим” w zapisach w wersji 2020 majuskułą jako „KÄRİM” oraz „KÄRIM” w wersji 2022 została skorygowana.

Kolejny zarzut postawiony w stosunku do tej części wersji 2020 dotyczył wykazu zatytułowanego „Inne skróty”. Wykaz ten stanowił spis skrótów nazw kategorii morfologicznych form analizowanych w rozprawie. W stosunku do wersji 2020 wykaz w wersji 2022 został rozszerzony, błędy literowe dużej wagi (np. „czas przyszły” zamiast „czas przeszły”) zostały poprawione. Dyskusyjne wydaje się wprowadzenie w wersji 2022 skrótów „ABL0” i „DAT0” opisanych jako odpowiednio: „Ablatyw nieokreślony” i „Celownik

nieokreślony” (str. 24), które, jak wynika z analizy form przytoczonych w zdaniach na str. 61, 92, 173, oznaczają sufiks spodziewany w formie, ale niewyrażony. Zastosowanie w opisie określenia „nieokreślony” jest kontrowersyjne, sugeruje, że formy przypadków ablatywu i datywu mogą być, analogicznie do form akuzatywu, określone i nie.

Jak już wspomniano na początku niniejszej recenzji, wersja rozprawy z roku 2022 jest o sto stron większa od rozprawy z roku 2020. Różnica ta wynika przede wszystkim z wprowadzenia w wersji 2022 analizy morfologicznej i znaczeniowej cytowanych zdań baszkirskich (części zatytułowane „Morfologia” w tabelach 12-13, 20-169, 173), brak tej analizy był jednym z zarzutów stawianych przeze mnie w stosunku do wersji 2020. Wprowadzenie analizy niewątpliwie podnosi wartość naukową rozprawy mgr. V. Cherneva. Analiza ta w pewnym stopniu ułatwia, zwłaszcza badaczom, dla których język baszkirski nie jest podstawowym polem badawczym, rozumienie treści cytowanych tekstów i weryfikację poprawności ich tłumaczenia na język polski. Tłumacząc się z zastrzeżenia „w pewnym stopniu” chcę dodać, że idealnie byłoby, gdyby dla przeprowadzonej przez siebie analizy Doktorant zastosował któryś z przyjętych w językoznawstwie standardów głosowania, na przykład powszechnie rozpoznawalny standard „Leipzig glossing rules”. O ile skróty nazw kategorii gramatycznych przyjęte przez Doktoranta dla analizy, dzięki objaśnieniom w tabeli numer 5 (str. 24-26), są czytelne, to w cytowanych w rozprawie baszkirskich zdaniach Doktorant konsekwentnie zaniechał podziału na rdzenie i sufiksy. Tym samym treści zawarte w tabelach w kolumnach zatytułowanych „Tekst” i „Morfologia” nie pozwalają czytelnikowi prześledzić w sposób łatwy związków pomiędzy baszkirskim oryginałem a analizą poszczególnych form i tłumaczeniem ich na język polski. Różnica w objętości rozprawy w wersji 2022 wynika również z wprowadzenia przez Doktoranta dodatkowych treści, w tym treści, których brak uważałam za mankament wersji 2020: tabeli nr 6 obejmującej spis skrótów zastosowanych przez Doktoranta dla oznaczenia języków, z których materiał leksykalny został przytoczony w rozprawie.

Określany przeze mnie w recenzji wersji 2020 jako „najbardziej istotny zarzut” dotyczył stosowania terminu „forma czasownikowa” równoległe z terminem „forma czasownika” oraz terminu „formant”, który tradycyjnie rozumiany jest jako „formant słowotwórczy”. Stąd pojawiła się wątpliwość, jak Doktorant rozumie – biorąc pod uwagę różne szkoły oraz fakt, że język polski jest dla Doktoranta językiem obcym, znaczenie terminu „morfologia”: czy w znaczeniu szerszym, z uwzględnieniem formacji słowotwórczych, czy w znaczeniu węższym jako morfologia fleksyjna oraz czy świadomie

włącza do analizy formacje słowotwórcze. Po analizie wersji 2022 okazało się, że Doktorant zrezygnował w rozprawie z używania terminu „formant”, a w zasadniczej jej części, w której dokonuje autorskiej analizy, terminu „forma czasownika”. Systematycznie natomiast posługuje się terminem „forma czasownikowa” oraz uściśla na str. 51, że uwzględnione w analizie „formy” „[...] składają się z tematu [czasownika, M.P.] oraz sufiksu”, w tym również z sufiksu złożonego, którego elementem może być również sufiks tworzący nomina dewerbalne. Tym samym usprawiedliwia uwzględnienie w swojej analizie form, które można by tradycyjnie zaliczyć do formacji słowotwórczych. Swoje stanowisko uzasadnia na str. 80 w odniesieniu do form utworzonych przy pomocy sufiksów *-GV3nlV2K* i *-[V1]rIV1K*. Na mój zarzut dotyczący problemowi asymilacji nagłosowych spółgłosek w sufiksach baszkirskich (wg wersji 2020: „[H]armonii konsonantycznej podlegają wszystkie sufiksy, zaczynające się od spółgłoski [...]”) Doktorant odpowiedział satysfakcjonująco na stronie 31 w wersji 2022.

Jak już pisałam w recenzji wersji 2020, „istnieje wiele kontrowersji wokół kryteriów klasyfikacji leksemów na części mowy w różnych językach. W odniesieniu do języków turkijskich kontrowersje te mnożą się, gdyż zdarza się, że w rozważaniach kierujemy się schematami myślowymi wypracowanymi na podstawach gramatyki łacińskiej. Jedną z takich wątpliwości dotyczy turkijskiego [w tym również baszkirskiego, M.P.] bezokolicznika [...]”. Moje wątpliwości wzbudziło wówczas nie tylko stanowisko przyjęte przez Doktoranta w sprawie stosowanego przez Niego w rozprawie terminu „bezokolicznik”, ale także wywód we „Wstępie”, w którym we fragmencie „Czasownik pośród innych części mowy” (str. 10) Doktorant przedstawił kategorie części mowy w języku polskim. W wersji 2022 na stronach 59-60 Doktorant ustosunkował się do stosowanego powszechnie w gramatykach języka baszkirskiego wydawanych w Rosji (Związku Radzieckim) terminu „bezokolicznik” oraz precyzyjnie wyjaśnił swoje stanowisko w tej kwestii. Rozwiązanie przyjęte przez Doktoranta w wersji 2022 uważam za satysfakcjonujące. Fragment rozprawy dotyczący podziału polskich części mowy został w wersji 2022 usunięty.

Kolejny zarzut stawiany wersji 2020 rozprawy dotyczył fragmentu, w którym Doktorant przedstawia podział form czasownika według *Grammatiki... A. Juldaševa* oraz spójności treści przekazywanych przez Doktoranta z treścią cytowanej gramatyki. Należy stwierdzić, że w wersji rozprawy z roku 2022 Doktorant wziął pod uwagę stawiane Mu zarzuty i skorygował wskazane treści rozprawy. Nadal jednak na stronie 44 w punkcie piątym części poświęconej imiesłowom przysłówkowym czytamy, że imiesłów utworzony przez sufiks *-V** jest imiesłowem „przymiotnikowym”, co, jak rozumiem, należy potraktować jako

pomyłkę w tekście. Inny zarzut dotyczący niespójności pomiędzy danymi podawanymi przez Doktoranta a cytowaną przez Niego monografią autorstwa Teniševa (wersja 2020, str. 62) został skorygowany przez usunięcie tego fragmentu rozprawy, notabene fragment ten wzbudzał moje inne wątpliwości, jego treść nie dotyczyła języka baszkirskiego, stąd dobrze się stało, że został on usunięty w wersji 2022 bez uszczerbku na wartości rozprawy.

Inny stawiany przeze mnie zarzut wobec wersji z roku 2020 dotyczył fragmentu zatytułowanego „Uwagi wstępne” do części B „Klasyfikacja form czasownikowych, występujących w języku baszkirskim”². Moje wątpliwości dotyczyły celowości włączania do analizy rozważań dotyczących pochodzenia poszczególnych form czasownika baszkirskiego oraz próby odpowiedzi na pytanie „czy [omawiana forma] występuje w innych niż baszkirski językach [turkijskich]”. Dodatkowo w wersji 2020 Doktorant zapowiadał, że oceni, czy dana forma „w literaturze przedmiotu opisana jest właściwie” (str. 51). W wersji z roku 2022 Doktorant nie uznał za słuszne zrezygnować z wymienionych wyżej celów – zmiana sformułowania „opisana jest właściwie” na „jak [= w jaki sposób, M.P.] została opisana w literaturze przedmiotu” (wersja 2022, str. 51) jest jedynie, kolokwialnie mówiąc, „kosmetyczna”. Podtrzymuję zarzut, że te włączone do rozprawy treści nadal wykraczają poza jej temat zapowiedziany w tytule, przedstawiona analiza wskazanych problemów z konieczności musiała być pobieżna, a „literaturą przedmiotu” jest w tym przypadku przede wszystkim *Morfologija... Teniševa*. Uzasadnienie, które dla spodziewanej skrótowości tej analizy przedstawił Doktorant na stronach 50-51 nie jest, w mojej opinii, wystarczające dla włączenia jej do rozprawy.

W wersji 2022 Doktorant zrezygnował w omawianym rozdziale z przedstawienia zasad harmonii głoskowej zachodzącej w procesie aglutynacji w języku baszkirskim. Uwagi te zostały przeniesione na stronę trzydziestą do nienumerowanej części zatytułowanej „Przyjęte skróty, zasady transliteracji, konwencja terminologiczna”. Wprawdzie nadal uważam, że wprowadzanie elementów morfonologii do tej rozprawy jest dyskusyjne, z satysfakcją jednak stwierdzam, że przyjęty przez Doktoranta w wersji 2022 schematyczny sposób zapisu sufiksów podlegających harmonii wokalnej i konsonantycznej, wraz z opisem przyjętego sposobu oznaczenia sufiksów (str. 30-31 w wersji 2022) jest czytelny, pozwolił Doktorantowi uniknąć błędów, na które wskazywałam w recenzji wersji 2020 (str. 7-8) i w znacznym stopniu ułatwia lekturę rozprawy.

Sprawiedliwie należy stwierdzić, że w wersji 2022 Doktorant podszedł bardzo krytycznie do mojego innego, generalnie dotyczącego całej rozprawy w wersji 2020 zarzutu określonego

---

² Interpunkcja została zachowana.

recenzji jako „brak odpowiedzialności za słowo”. Fragment rozprawy, w którym Doktorant na str. 62 stwierdzał, bez poparcia jakimikolwiek danymi językowymi, że „[F]ormy predykatywne omawianego gerundium sporadycznie występują również w folklorze Tatarów Syberyjskich, istnieją również w innych językach tureckich (poza czuwaskim i jakuckim)” został bez szkody dla pracy usunięty. Inny fragment (str. 62), w którym Doktorant, bez poparcia w turkologicznych autorytetach, stawiał kontrowersyjną tezę, że pierwotnie w wygłosie sufiksu gerundium *-[V₁]p* występowała spółgłoska dźwięczna i taką postać ma ten sufiks w „licznych językach tureckich” został skorygowany (wersja 2022, str. 63). W sposób satysfakcjonujący Doktorant odpowiedział również na zarzut stawiany wersji 2020 w stosunku do funkcji tego gerundium (str. 62 w wersji 2022). Podtrzymuję zarzut stawiany na stronie 12 recenzji rozprawy 2020 dotyczący stosowania w wersji 2022, bez odpowiedniego komentarza, terminu „zdanie podrzędne” w stosunku do zdań baszkirskich.

Inny mój zarzut wobec wersji 2020 dotyczył poprawności polszczyzny, którą Doktorant posłużył się w rozprawie, zarówno w kwestii zastosowania odpowiedniego dla rozprawy naukowej rejestru językowego oraz poprawności terminologii językoznawczej. W stosunku do wersji 2022 należy stwierdzić, że nadal nie jest ona wolna od sformułowań, które wskazałam w recenzji jako nieodpowiednie dla naukowego rejestru polszczyzny: „wychodzi na jaw szczególna rola, jaką w języku odgrywa czasownik” (str. 10), „publikacje nie były wysokiego lotu” (str. 291), „nastąpił bujny rozwój języka baszkirskiego” (str. 294), „pisząc o jakimś rzeczowniko-przymiotniku” (str. 33, przypis 32). Niektóre z pojęć zastosowanych w wersji 2020, uznanych przeze mnie jako błędne z punktu widzenia poprawnej, powszechnie przyjętej terminologii językoznawczej, zostały w wersji 2022 poprawione, choć nie zawsze konsekwentnie, np. „forma negatywna” w wersji 2020 (np. str. 140) została generalnie w wersji 2022 zmieniona na „forma przecząca” (str. 189), choć nadal została zachowana na str. 56. Niektóre z zastosowanych, budzących zastrzeżenia terminów zostały w wersji 2022 wytłumaczone jako kalki z języka rosyjskiego (str. 42). Część z nich została jednak w wersji 2022 zachowana, np. „sufiks abstrakcyjny” (str. 44, 75) zamiast sufiks „tworzący nomina o znaczeniu abstrakcyjnym” (jak na str. 75, 77, 294) lub „[sufiks tworzący] wyrazy abstrakcyjne” (str. 75). Nie usprawiedliwia Doktoranta zastosowanie dla niefachowych terminów cudzysłowu, notabene niekonsekwentnie, np. „ponadczasowy” („»ponadczasowych form osobowych, tj. trybów”, str. 42, por. też str. 40, i 55, brak cudzysłowu na str. 64, 65).

Kolejnym zarzutem dotyczącym wersji 2020 (str. 23) był zapis majuskuły i minuskuły dla każdej głoski baszkirskiej, co sugerowało możliwość pojawienia się każdej głoski w absolutnym nagłosie baszkirskiego słowa. W wersji 2022 (str. 16) Doktorant ustosunkował się

do zarzutu, przytoczył wyjątki leksykalne (w tym dialektalne) zawierające nagłosowe fonemy oznaczane literami „d” oraz „ś”. Z kolei stwierdzenie na str. 16, że „[F]onem Ñ nie może występować w absolutnym wygłosie żadnego baszkirskiego wyrazu (ani literackiego, ani dialektalnego)” wprawdzie nie jest prawdziwe, ale jego nieprawdziwość wynika z użycia w nim słowa „wygłosie” zamiast „nagłosie”, co najprawdopodobniej jest rezultatem nie wiedzy Doktoranta, ale pomyłki w tekście. Rozumiem, że język polski nie jest językiem rodzimym Doktoranta, ostatecznie uchybienia te mogę uznać za mniejszej wagi w stosunku do wartości analizy w zasadniczej części rozprawy, choć, nie ukrywam, że pozostawienie ich w rozprawie 2022 nie ułatwia czytelnikowi zrozumienia wyводу i w pewnym stopniu obniża wartość rozprawy.

Rozprawa w wersji 2020 budziła mój sprzeciw w kwestii poprawności stylistycznej, interpunkcyjnej oraz edytorskiej i typograficznej. Duża ilość błędów literowych w wersji 2020 kazała z dużą ostrożnością podchodzić do cytowanego w rozprawie baszkirskiego materiału leksykalnego, co – w przypadku języka tak mało poznanego, dla którego nie mamy innych prac syntetycznych w języku polskim i jednocześnie ważnego dla turkologii z punktu widzenia na przykład prac komparatystycznych – uniemożliwiała w mojej opinii wykorzystanie cytowanego przez Doktoranta materiału do innych analiz. W wersji 2020 obecne były również inne błędy: błędy w zastosowaniu spacji, błędy w stosowaniu kursywy, myślnika, kropki oraz błędy w łamaniu tekstu. Z satysfakcją stwierdzam, że w wersji 2022 Doktorant generalnie odniósł się krytycznie zarzutu dotyczącego błędów literowych (choć te nadal się zdarzają, np. „przysłówkowy”, str. 44), podobnie jak do zarzutu stosowania w wersji 2020 nieuzasadnionego zapisu majuskuł. Niestety, inne błędy są nadal obecne w wersji 2022: błędy w zastosowaniu przecinka, nieuzasadnione zastosowanie kursywy dla przecinków oraz numerów przypisów po wyrazach zapisanych kursywą; zastosowanie myślnika przy zapisie sufiksów – stosowanie myślnika jest konsekwentnie, można więc uznać, że Doktorant, inaczej niż jest to w turkologii powszechnie przyjęte, przyjął taki właśnie, właściwy sobie sposób zapisu sufiksu; błędy łamania tekstu: brak zastosowania tzw. twardej spacji, co skutkuje przełamaniem wiersza w nieodpowiednim miejscu – najczęściej sytuacja taka dotyczy zapisu sufiksów, gdzie myślnik zostaje oddzielony od sufiksu (np. str. 35); pozostawienie pierwszego wiersza tabel jako wiersza zawieszzonego, a następnie powtórzenie go na kolejnej stronie (wielokrotnie w rozprawie). Podobnie, jak to zostało powiedziane powyżej, uchybienia te mogę uznać za mniejszej wagi w stosunku do wartości analizy w zasadniczej części rozprawy, poza tym mogą być w sposób łatwy usunięte.

Konkluzja

Niniejszym stwierdzam, że poprawiona wersja rozprawy doktorskiej Pana mgr. Viacheslava Chernieva pt. „Funkcje syntaktyczne form czasownikowych w baszkirskich tekstach literackich (na podstawie powieści Mostaya Kärima) **spełnia** ustawowe wymagania do nadania stopnia doktora i **wniosuję o dopuszczenie** mgr. Viacheslava Chernieva do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

Manamu Poworne